

Az Andor Ilona Baráti Társaság Kodály Kórusának Bartók-hangversenyéről

A KÓTA múzeumi kórusmatinéinak sorában 2016. május 8-án az Andor Ilona örökségét ápoló, egykori tanítványaiból alakult Kodály Kórus adott hangversenyt Bartók Béla születésének 135. évfordulója alkalmából a Magyar Nemzeti Galéria Kupolatermében, a zeneszerző népdalfeldolgozásaiból és eredeti kompozícióiból. Már a műsor összeállításában is a Társaság névadójához, Andor Ilona szellemiségéhez híven, hiszen a jeles karnagy (1904–1977) maga is nemcsak könyvekből, hanem saját gyűjtési tapasztalatból, élő közelségből ismerte a népzénet. Bizonyára ezért, és Kodállal való személyes kapcsolata révén is lett – mint az Andor Ilona Baráti Társaság honlapján olvassuk – „Kodály és Bartók egyneműkari műveinek egyik legavatottabb tolmácsolója”. Andor Ilona kórusának énekét hangfelvételek sora és – ma még – a művészetszeretők élő emlékezete is őrzi. Ám talán a felvételeknél és az élő emlékezetnél is fontosabb az eleven előadói gyakorlat, amelynek átörökítésére az 1995-ben, B. Horváth Andrea vezetésével újjáalakult Kodály Kórus vállalkozott. Sikerral, mint a május 8-i Bartók-hangversenyük is bizonyítja.

A koncertet három, énekhangra és zongorára íródott népdalfeldolgozás vezette be: *Ablakomba, ablakomba; Elindultam szép hazámbul; Általmennék én a Tiszán, ladikon*, Bartók–Kodály 1906-os Magyar népdalok című sorozatából, a kórusvezető B. Horváth Andrea zongorakíséretével. A folytatásban tíz darab szólalt meg a 27 egyneműkar című sorozatból. A válogatás utalt az eredeti, bartóki közreadások koncepciójára, oly módon, hogy a tíz kórusfüzet mindegyikéből hallhattunk egy (olykor két) művet. (Az eredeti kiadásról lásd Szabó Miklós elemzését: *Bartók Béla kórusművei*, EMB 1985. 275–276. o.). A koncerten felhangzó sorozat: I. 1. *Tavaszi*; II. 1. *Levél az otthoniakhoz*; II. 3. *Leánynéző*; III. 1. *Ne menj el*; IV. 2. *Resteknek nótája*; IV. 3. *Bolyongás*; V. 2. *Mihálynap kiöntő*; VI. 1. *Keserves*; VII. 1. *Bánat*; VIII. 2. *Kánon*. B. Horváth Andrea vezényletével az egyneműkar a legnagyobb hűséggel követte a kottában rögzített zeneszerzői elképzeléseket, ritmikában, tempóválasztásban, agogikai és dinamikai árnyalatokban egyaránt, hangzásvilága pedig szinte hihetetlen módon valóban őrzi Andor Ilona egykori leánykarának hangszínét és frissességét.

A tételek között rövid ismertető hangzott el az Andor Ilona Baráti Társaság célkitűzéseiről és két évtizedes tevékenységéről (hangversenyek és más rendezvények, hangzó és nyomtatott kiadványok, a névadót megörökítő kecskeméti emléktábla-állítás, hangfelvételek) és a kórusvezető B. Horváth Andrea munkásságáról. A kiadványok közül említessék meg itt is a két legalapvetőbb: az 1999-ben megjelent Andor Ilona emlékkönyv (*Egy mindenkiért, mindenki egyért*) tanítványok és pályatársak emlékezéseit gyűjti egybe, míg a 2001-es emléklemez („...Annyi áldás szálljon...”) Andor Ilona Kodály- és Bartók-felvételeiből ad válogatást. Könyv és hanglemezzel is sokkal több, mint megemlékezés: ösztönzés és tanulság a következő nemzedékeknek.

A hangverseny végén, a Nemzeti Galéria kupolatermének széksorait megtöltő közönség tapsát az előadók ráadás-számmal köszönték meg: az eredeti kiadásban az I. füzet 2. darabjaként szereplő *Ne hagyj itt!* című kórus bensőséges előadásával.

Köteles György